

Utrechtská deklarace starokatolických biskupů

ze dne 24. 9. 1889

1. Trváme pevně na katolické zásadě, formulované Vincencem Lerinským: "Držíme se toho, co všude, vždycky a všichni věřili. To je opravdu a skutečně katolické." Proto pevně trváme na víře staré Církve, jak je vyslovena v ekumenických symbolech a ve všeobecně uznávaných dogmatických rozhodnutích ekumenických koncilů nerozdělené Církve prvního tisíciletí.

2. Vatikánské dekrety z 18. července 1870 o neomylnosti a univerzálním episkopátu čili církevní nadvládě římského papeže zavrhuje, neboť jsou v rozporu s vírou staré Církve a ruší starokřesťanské zřízení. To nám však nebrání uznávat historický primát, jak jej vícere ekumenické koncily a otcové staré Církve se souhlasem celé Církve přiznaly římskému biskupovi.

3. Odmítáme také prohlášení Pia IX. z roku 1854 o neposkvrněném početí Mariiň jako nezaložené na Písmu svatém a tradici prvních staletí.

4. Pokud jde o jiné dogmatické dekrety, které římstí biskupové v posledních staletích vydali, jako byly Unigenitus (1713), Auctorem fidei (1794), Syllabus z roku 1864 a další, pak je odmítáme, pokud odporují učení staré Církve a ne-považujeme je za směrodatné. Nad to obnovujeme všechny protesty, které starokatolická církev holandská v uplynulém čase již proti Římu vznesla.

5. Nepřijímáme koncil Tridentský v jeho rozhodnutích, týkajících se církevní kázně, a jeho dogmatická rozhodnutí přijímáme potud, pokud je v souladu s učením staré Církve.

6. V přesvědčení, že svatá Eucharistie tvoří v katolické církvi odvždy skutečný střed bohoslužby, cítíme se povinni prohlásit, že s naprostou věrností neochvějně trváme na staré katolické víře o nejsvětější svátosti oltářní a věříme, že pod způsoby chleba a vína přijímáme opravdu Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista. Slavení eucharistie v církvi není trvalým opakováním nebo obnovováním zástupné oběti, kterou Kristus jednou provždy přinesl na kříži, ale její obětní charakter spočívá v tom, že je její trvalou památkou a na zemi vykonávaným skutečným zpřítomněním oné jediné oběti Kristovy za spásu lidstva, kterou podle Písma svatého (Žid. 9,11-12) Kristus na nebi stále vykonává, ježto "je nyní za nás přítomen před tváří Boží" (Žid 9,24). Protože se tento charakter Eucharistie týká oběti Kristovy, je tato současně posvátnou obětní hostinou, při níž věřící, kteří přijímají Tělo a Krev Kristovu, vstupují ve vzájemné společenství (1. Kor. 10,17).

7. Doufáme, že se úsilí teologů, kteří se pevně drží víry nerozdělené Církve, podaří dosáhnout dorozumění o rozporech, které vznikly od církevního rozkolu. Napomínáme duchovní, kteří

spadají pod naše vedení, aby v kázáních a ve výuce především pečlivě zdůrazňovali ty podstatné křesťanské pravdy, k nimž se církevně rozdělená vyznání společně hlásí, aby se vyvarovali při rozhovorech o dosavadních rozdílech každé urážky jak pravdy tak i lásky a vedli členy našich obcí slovem a příkladem, aby se vůči jinověrcům chovali tak, jak to odpovídá duchu Ježíše Krista, který je Spasitelem nás všech.

8. Jsme přesvědčeni, že neochvějnou věrností učení Ježíše Krista s odmítnutím všech omylů přimíšených k němu vinou lidí, všeho církevního nadužívání a hierarchických nároků, budeme nejúspěšněji čelit každé nedověřilosti a náboženské lhostejnosti, nejhoršímu zlu našich časů.